

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobkyne **M., P.**, zastúpenej *JUDr. Z., advokátom so sídlom na H.*, proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Košiciach**, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 8, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-72/DI-I-2010 zo 16. apríla 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/11673/2010 – 61 z 31. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/11673/2010 – 61 zo dňa 31. marca 2011 **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 6S/11673/2010 – 61 z 31. marca 2011 vyhovel žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KRP-72/DI-I-2010 zo 16. apríla 2010, ktorým tento zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Okresného dopravného inšpektorátu sp. zn. ORP-P-129/1-ODI z 2. februára 2010 a rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bola žalobkyňa uznaná za vinnú z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej iba ZP) z dôvodu porušenia ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c), § 37 ods. 6 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej iba PPK), za čo jej bola uložená pokuta vo výške 66,- Eur a povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

Priestupku sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že 4. septembra 2008 v čase o 20:30 hod. viedla osobné motorové vozidlo továrenskej značky Toyota Yaris ev. č. X., pričom ako vodič iného vozidla bola povinná vozidlám s právom prednostnej jazdy umožniť bezpečný a plynulý prejazd, a ak je to potrebné aj zastaviť vozidlo na takom mieste, aby im neprekážalo, a to tak, že uvedené vozidlo viedla v Košiciach po ulici Toryskej v smere jazdy od ulice Popradskej, kde v križovatke s ulicou Trieda SNP po rozsvietení zeleného signálu na svetelnej signalizácii sa z hranice križovatky z ľavého jazdného pruhu s vozidlom v poradí ako prvá pohla, vošla do križovatky a pokračovala v jazde priamo smerom na ulicu Toryskú k Obchodnému centru Galéria, kde po prejení električkového pásu vošla do jazdnej dráhy z jej pravej strany idúcemu služobnému osobnému motorovému vozidlu Polície SR továrenskej značky KIA Ceed, ev. č. X., ktorého vodič L. toto viedol so zapnutým výstražným svetelným a zvukovým znamením po hlavnej ceste ulice Trieda SNP v smere jazdy od ulici Moldavskej smerom k ulici Laboreckej v strednom jazdnom pruhu a križovatkou s ulicou Toryskou prechádzal v čase, keď na svetelnej signalizácii pre jeho smer jazdy svietilo červené

svetlo, následkom čoho došlo ku zrážke vozidiel, a tým k spôsobeniu dopravnej nehody, pričom po dopravnej nehode vozidlo vodičky M. bolo odklonené zo smeru jazdy, následkom čoho vyšlo na deliaci ostrovček, kde zadnou pravou časťou narazilo do dopravného značenia. Pri dopravnej nehode vodička M. utrpela ľahký úraz s dobou liečenia do 4 týždňov podľa znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva a farmácie. Požitie alkoholických nápojov u vodičov nebolo zistené.

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozhodnutie žalovaného i prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Rozsudok odôvodnil tým, že postup správneho orgánu prvého stupňa spočívajúcí v tom, že nevypočul svedkov na ústnom pojednávaní, predovšetkým znalca z odboru cestnej premávky za prítomnosti žalobkyne, ktorá by sa tak mohla oboznámiť s ich výpoveďou a mala možnosť im klásť otázky, je takou chybou správneho konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia o postihu žalobkyne za priestupok. V dôsledku toho súd nepovažuje zistenie skutkového stavu za dostačujúce na posúdenie veci, pretože správny orgán bezvýhradne vychádzal iba z dôkazov vykonaných v trestnom konaní a všetky námietky a tvrdenia žalobkyne považoval za účelové. Vzhľadom na tvrdenie žalobkyne, že vo výhľade jej okrem vedľa stojaceho vozidla bránila aj stojaca električka na zastávke, a preto nevidela prichádzajúce policajné vozidlo, sa javí potreba prinajmenšom vypočuť znalca na ústnom pojednávaní za prítomnosti žalobkyne, kladením otázok by bolo možné určiť skutočnosti a rozpory odstrániť, alebo sa o to aspoň pokúsiť, prípadne vykonať aj ďalšie dokazovanie, ktoré navrhla žalobkyňa. Táto potreba sa javí aj z toho dôvodu, že ani výpovede svedkov v trestnom konaní ohľadom použitia zvukového signálu policajného vozidla nie sú zhodné, a tiež to, že aj vodič policajného vozidla neuvádzal vo výpovedi, že pri príchode na križovatku videl prichádzať vozidlo žalobkyne, ale registroval iba cestujúcich, ktorí vychádzali z električky a motorové vozidlo, ktoré stálo vedľa vozidla žalobkyne z pravej strany. Rovnako sa javí opodstatnená námietka žalobkyne, že znalec vo svojom znaleckom posudku sa nezaoberal tou skutočnosťou, či električka stojaca na zastávke bránila výhľadu žalobkyne, a preto nezbadala prichádzajúce policajné vozidlo. Z týchto dôvodov súd preto napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého

stupňa z dôvodu uvedeného v § 250j ods. 2 písm. c) OSP, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobkyni ako úspešnej v konaní priznal aj právo na náhradu trov konania.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že má námietky voči právnomu názoru krajského súdu, pretože podľa jeho názoru nevypočutím svedkov a znalca na ústnom pojednávaní nedošlo zo strany prvostupňového správneho orgánu k chybe, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia o priestupku. Prvostupňový správny orgán využil dôkazy, ktoré boli vykonané v trestnom konaní, nakoľko tieto dôkazy boli vykonané za účelom objasnenia dopravnej nehody, ktorá v počiatkoch bola kvalifikovaná ako trestný čin. Teda tieto dôkazy nepochádzali z iného prípadu. Prvostupňový správny orgán pri využití týchto dôkazov prihliadol na zásadu hospodárnosti konania, ako aj na to, že prvé ústne pojednávanie vo veci priestupku sa konalo dňa 15. mája 2009, t. j. 8 mesiacov po dopravnej nehode, a teda výpovedná hodnota dôkazov – svedeckých výpovedí vykonaných na ústnom pojednávaní by bola podstatne nižšia než výpovedí, ktoré boli urobené dva mesiace po nehode. Navyše tieto výpovede svedkov podľa názoru žalovaného nie sú v rozpore (na rozdiel od názoru krajského súdu), nakoľko zo všetkých štyroch výpovedí vyplýva, že policajti mali zapnuté svetelné výstražné znamenia, ktoré boli dostatočne viditeľné, nakoľko bola večerná doba. Taktiež dvaja svedkovia potvrdili, že policajti mali zapnuté aj zvukové výstražné znamenia. Ďalší dvaja svedkovia nevedeli s istotou potvrdiť túto skutočnosť, ale ani rezolútne netvrdili, že by zvukové znamenie zapnuté nebolo. Tieto tvrdenia nepovažuje žalovaný za rozporné, nakoľko svedok vníma javy subjektívne a následne ich takto aj reprodukuje. Podľa jeho názoru skutočnosť, že vozidlo polície malo zapnuté svetelné a zvukové výstražné znamenia, je okrem týchto výpovedí potvrdená aj konaním vodičov motorových vozidiel na križovatke ulíc Toryská a Trieda SNP, ako je to zrejmé z kamerového záznamu. Vzhľadom k tomu, že ústne pojednávanie o priestupku sa konalo dňa 15. mája 2009 a 9. septembra 2009 za prítomnosti obvinenej, žalovaný vyslovil názor, že bola oboznámená s obsahom spisového materiálu, týkajúceho sa priestupku proti bezpečnosti

a plynulosti cestnej premávky. Z uvedeného je teda zrejmé, že prvostupňový správny orgán neuprel obvinenej právo vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré sa jej kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky, ako mu to stanovuje ustanovenie § 73 ods. 2 ZP v znení neskorších predpisov. Na týchto pojednávaniach navrhoval právny zástupca obvinenej vykonanie vyšetrovacieho pokusu, resp. rekonštrukcie, k čomu sa vyjadril odvolací správny orgán vo svojom rozhodnutí o odvolaní, kde dostatočným spôsobom zdôvodnil ich nevykonanie (viď str. 5, 6 rozhodnutia o odvolaní).

K tvrdeniu súdu, že správny orgán považoval všetky tvrdenia menovanej za účelové žalovaný zdôraznil, že odvolací správny orgán neponechal takéto tvrdenie bez zdôvodnenia. Každé takéto tvrdenie bolo aj odôvodnené a podložené dôkazmi.

Žalovaný po preštudovaní rozsudku Krajského súdu v Košiciach dospel k záveru, že krajský súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia nepreskúmal aj priložený kamerový záznam, nakoľko tento by do značnej miery odpovedal na námietky súdu, ktoré uvádza na str. 8 svojho rozsudku. Teda má za to, že krajský súd nemohol dostatočným spôsobom posúdiť, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Z tohto záznamu je jednoznačne zrejmé, že električka nezakrývala bezprostredne výhľad na priestor križovatky zo smeru, odkiaľ prichádzalo policajné vozidlo a taktiež v čase, keď žalobkyňa so svojim motorovým vozidlom vošla do križovatky, chodci vystupujúci z tejto električky netvorili súvislú prekážku, ktorá by zabraňovala výhľadu. Taktiež výhľad žalobkyne nebol krytý ani motorovým vozidlom idúcim v pravom jazdnom pruhu. Uvedené skutočnosti sú bez pochybností zrejmé z kamerového záznamu a žalovaný nepovažoval za nevyhnutné doplnovanie dokazovania výpoveďou znalca, resp. rekonštrukciou. Na základe uvedeného vyslovil názor, že zo strany prvostupňového správneho orgánu nedošlo k porušeniu čl. 6 ods. 3 Dohovoru, ktorý je citovaný v rozsudku, kde podľa písm. d) tohto ustanovenia obvinený z trestného činu má právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

V závere považoval žalovaný za potrebné zdôrazniť, že správne konanie je ovládané zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Správny orgán nie je viazaný žiadnym poradím významu a preukaznej sily jednotlivých dôkazov. Správny orgán v konaní vychádzal zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Tieto skutočnosti správny orgán rešpektoval a určil ich vzájomný vzťah. V odôvodnení rozhodnutia o odvolaní uviedol všetky podstatné výsledky vykonaných dôkazov, a to vo vzájomných súvislostiach, ktoré preukázateľne odôvodňovali výsledok obsiahnutý vo výrokovej časti rozhodnutia. Na základe vyššie uvedeného preto žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu Košice č. k. 6S/11673/2010 – 61 zo dňa 31. marca 2011 tak, že žalobu zamietne.

K odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa s tým, že považuje napadnutý rozsudok za správny a v súlade s objektívne zisteným stavom veci. Prvostupňový súd v zásade akceptoval jej dôvody žaloby na preskúmanie rozhodnutia žalovaného a s jeho závermi sa v plnom rozsahu stotožňuje. Navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalovaného v plnom rozsahu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd v prvostupňovom konaní prejednal napadnuté rozhodnutie na nariadenom pojednávaní dňa 31. marca 2011, na ktorom sa zúčastnil právny zástupca žalobcu a mal možnosť sa vyjadriť k prejednáwanej veci. Odvolací súd nepovažoval preto za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nie je v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 4. júla 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 2 ods. 1 ZP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. l/ ZP, priestupku sa dopustí ten, kto porušením uvedeným v písmene k) bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu. Podľa písmena k/ uvedeného ustanovenia priestupku podľa tohto písmena sa dopustí ten, kto iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, 3d).

Podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „PPK“), vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke, účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 37 ods. 6 PPK, vodič iného vozidla je povinný vozidlám s právom prednostnej jazdy a vozidlám, ktoré sprevádzajú, umožniť bezpečný a plynulý prejazd, a ak je to potrebné, aj zastaviť vozidlo na takom mieste, aby im neprekážalo. Do skupiny tvorenej vozidlami

s právom prednostnej jazdy a vozidlami, ktoré sprevádzajú, sa vodič iného vozidla nesmie zaraďovať.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, zistil, že orgány objasňujúce priestupok správne a úplne zistili skutkový stav veci a správne ho právne posúdili. Krajský súd v Košiciach preceňujúc právo účastníka na rovnaké postavenie ako má iný účastník či účastníci, zrušil správne a zákonné rozhodnutia správnych orgánov a prikázal im o veci ďalej konať.

Krajský súd v Košiciach ako základný argument pre zrušenie rozhodnutí správnych orgánov uviedol nedodržanie zásady rovnosti účastníkov v konaní a odcitoval príslušné ustanovenia Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V ďalšom texte však už podporne uvádzal i nedostatočne zistený skutkový stav – najmä nevypočutie znalca k tomu, či žalobkyňa mohla zo svojej pozície vodičky vidieť a počuť policajné vozidlo, do ktorého neskôr narazila, a predísť tak zrážke.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, po preskúmaní na vec sa vzťahujúcich spisov zistil, že právo na rovnosť v konaní porušené nebolo, nakoľko žalobkyňa mala na dvoch pojednávaniach 15. mája 2009 a 9. septembra 2009 navyše za prítomnosti právneho zástupcu zákonnú možnosť navrhovať dôkazy, klásť svedkom otázky a namietat' dôkazy, a robiť iné právne dovolené úkony, ktoré považovala za svojho pohľadu

za nevyhnutné. Len na ostatnom pojednávaní 2. februára 2010 nebola prítomná a nechala sa zastupovať právnym zástupcom JUDr. Z.

Všetky dôkazy vykonané v konaní o priestupku pochádzali z konania, ktoré mu predchádzalo – o trestnom čine ublíženia na zdraví vo veci, ktoré bolo uznesením sp. zn. ORP-199/DI-KE-2008 z 21. decembra 2008 podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku postúpené na prerokovanie ako priestupok Okresnému dopravnému inšpektorátu v Košiciach.

Podľa § 67 ods. 2 ZP podkladom na začatie konania o priestupku je správa o výsledku objasňovania priestupku, oznámenie štátneho orgánu obce, organizácie alebo občana o priestupku, poznatok z vlastnej činnosti správneho orgánu alebo postúpenie veci orgánom činným v trestnom konaní.

Ak okrem podkladu na začatie - uznesenia o postúpení veci, obsahuje spis z trestného konania aj úkony vykonané príslušným policajným orgánom v konaní o trestnom čine, je možné ich v súlade so zákonom po postúpení veci považovať za dôkazy, ktoré by inak vykonal orgán objasňujúci priestupok, dokonca majú vyššiu kvalitu ako keby ich vykonal orgán objasňujúci priestupok. Aj v tomto prípade nielenže boli úkony vykonané v lehote do dvoch až štyroch mesiacov od skutku, ale na rozdiel od priestupkového konania napríklad odborné otázky boli spracované vo forme znaleckých posudkov na rozdiel od odborných vyjadrení, ktoré by bolo možné požadovať v priestupkovom konaní (§ 60 ods. 1 písm. c) ZP).

Úkony vykonané správnymi orgánmi (najmä prvostupňovým) v konaní o priestupku boli teda vykonané zákonným spôsobom a spôsobom, ktorý nevyvoláva pochybnosti o tom, že obvinená z priestupku – žalobkyňa mala dostatok možností uplatniť všetky zákonné práva, ktoré jej prináležia v konaní o priestupku vo vzťahu k dôkazom a dokazovaniu.

Ak správny orgán prvého, či druhého stupňa neakceptoval niektorý z návrhov žalobkyne – výsluch znalca, nestalo sa tak pre svojvôľu tohto orgánu, ktorý nemal inak v prerokúvanej veci dostatok dôkazov, ale z dôvodu, že vykonanie navrhovaného dôkazu bolo v danom konaní nadbytočné a už i bez vykonania takého dôkazu bolo možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, že skutok sa stal, bol priestupkom a je možné jednoznačne určiť páchatel'a priestupku, resp. páchatel'ov.

V prerokúvanej veci je jednoznačné a vyplýva to z vykonaných dôkazov, že L. pri využití práva výsostnej jazdy pri plnení špeciálnych úloh nedbal povinnosti potrebnej opatrnosti a dostatočne neprispôbil rýchlosť služobného vozidla pri vchádzaní

do križovatky, keď pre jeho smer svietilo červené svetlo, prechádzali chodci a kolmo na smer jeho jazdy vchádzali na zelenú osobné motorové vozidlá. Podľa znalca z odboru cestnej dopavy Ing. I. primeranou by bola rýchlosť vozidla 18,2 až 22,2 km/hod. Ppráv. L. jazdil však rýchlosťou 53,6 až 60 km/hod. a preto po spozorovaní žalobkyne nestihol zastaviť vozidlo na takú vzdialenosť, aby predišiel zrážke vozidiel.

Toto konštatovanie však nemôže vyvinieť žalobkyňu, ktorá po vjazde do križovatky napriek tomu, že počula zvukové výstražné znamenie, čo potvrdila vo svojom výsluchu na č. l. 8 vyšetrovacieho spisu zn. ORP-199/DI-KE-2008, ktorý tvorí súčasť priestupkového spisu, jazdila na svojom vozidle tak, že i po zabrzdení vedľa nej jazdiaceho vozidla, ktoré jej pri rozjazde do križovatky bránilo vo výhľade vpravo, avšak po vojdení na električkový pás už nie a vo výhľade jej nemohla brániť ani električka stojaca na zastávke, pretože žalobkyňa už bola na jej úrovni – pred vjazdom na koľaje, a vzhľadom na to, že žalobkyňa narazila do policajného vozidla (do ľavého predného blatníka prednou časťou jej vozidla a nie naopak, ako tvrdila, pričom po vozidle polície boli zreteľné brzdné stopy, kdežto po vozidle žalobkyne neboli žiadne, napriek tvrdeniu žalobkyne, že vozidlo polície nebrzdilo) a nie naopak, ako mylne tvrdila, je bez akýchkoľvek pochybností možné konštatovať v zhode s kamerovým záznamom, že žalobkyňa od momentu, kedy jej už nebránilo vo výhľade vpravo ani vedľa nej jazdiace vozidlo, ani električka, ani chodci, ak by pozerala aj vpravo, mala najmenej po dobu troch sekúnd možnosť vidieť a aj počuť (už dlhšie predtým) prichádzajúce policajné vozidlo. Ak by namiesto pridávania rýchlosti bola čo len mierne znížila rýchlosť, nedošlo by k stretu vozidiel. K tomu však bolo nevyhnutné, aby žalobkyňa neporušila ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 315/1996 Z. z. PPK, podľa ktorého vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke, účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone a tiež § 37 ods. 6 PPK, podľa ktorého vodič iného vozidla je povinný vozidlám s právom prednostnej jazdy a vozidlám, ktoré sprevádzajú, umožniť bezpečný a plynulý prejazd, a ak je to potrebné, aj zastaviť vozidlo na takom mieste, aby im neprekážalo. Do skupiny tvorenej vozidlami s právom prednostnej jazdy a vozidlami, ktoré sprevádzajú, sa vodič iného vozidla nesmie zaraďovať.

Žalobkyňa podľa výhľadových pomerov zreteľných z kamerového záznamu (napriek tomu, že je zabezpečovaný z vyššej úrovne než je úroveň rozhl'adu sediaceho vodiča), mohla a mala bezpečne, ak by bola sledovala situáciu v cestnej premávke nielen pred sebou, ale i vpravo a vľavo, najmenej pri vjazde na električkové koľaje nielen počuť, ale i vidieť policajné vozidlo prichádzajúce sprava s právom prednostnej jazdy. Jej neustále zrýchľovanie

až do momentu zrážky vozidiel svedčí bez pochyb o tom, že policajné vozidlo prosto prehladla a jeho existenciu si uvedomila až v momente, keď do neho narazila.

Z týchto všetkých dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach tak, že žalobu zamietol konštatujúc zároveň, že aj uložená sankcia 66 Eur je primeraná miere zavinenia žalobkyne na spôsobenej nehode a je tiež v súlade so zákonom.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania, pretože žalobkyňa nemala vo veci úspech a žalovaný nemá na náhradu trov konania zákonný nárok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 4. júla 2012

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková